

Katecheze 24/30 (Pravdy víry)

Shrnutí naší víry 2 – Věřím v Ducha svatého, svatou církev obecnou a společenství svatých

Věříme v Ducha svatého – Utěšitele a Učitele, který je třetí božskou osobou, je poutem lásky mezi Otcem a Synem a také Otcem a Synem a stvořením. Ježíš jej seslal apoštolům desátý den po svém nanebevstoupení o Letnicích, které Židé slavili na památku obdržení Desatera. Jeho příchod považujeme za zrod Církve. Je duší církve, řídí ji, aby směřovala k Otci. Rozdává v ní milosti, které nám Ježíš zasloužil svou smrtí na kříži. Posvěcuje nás milostí posvěcující a pomáhá nám milostí pomáhající. Tedy dává nám Boží dary, jimiž nás Bůh přivádí k sobě a jimiž nás uschopňuje žít podle jeho pravidel. S milostí posvěcující vlévá do naší duše *tři božské ctnosti* – víru, naději a lásku; *sedm svých darů* – dar moudrosti, rozumu, rady, síly, umění, důvěry v Boha a bázně Boží (= úcty k Bohu); a *ctnosti mravní*.

Věříme v jednu svatou všeobecnou apoštolskou církev. Církev založil Pán Ježíš tím, že odevzdal apoštolům moc učit pravdám Božím, posvěcovat věřící a vést je ke zbožnému životu, ustanovil Petra za viditelnou hlavu církve a slíbil, že zůstane její hlavou neviditelnou.

Jednota církve spočívá v jednotě učení, svátostí a vedení. Na těchto poutech se všichni křesťané podílejí v různé míře. Svatost spočívá ve svatosti Krista jako hlavy, svatosti učení, prostředcích ke svatému životu a v tom, že Bůh nás svým odpuštěním stále znovu činí svatými, svými přáteli. Všeobecnost spočívá v tom, že ji Kristus založil pro všechny národy a pro všechny doby, až do skonání světa. Apoštolskost je dána tím, že církev je založena na apoštolech a jejich nástupcích, biskupech.

Kristus založil církev, aby pokračovala v jeho díle hlásání radostné zvěsti o Boží lásce k lidem, rozdávání Božích darů a vedení Božího lidu k Bohu. Spolupracovat na těchto úkolech a hájit církev je povinností každého pokřtěného.

Věříme, že Duch svatý chrání církev od bludu, aby se nemýlila v pochopení pravd potřebných ke spáse, tedy ke správně cestě k Bohu. Tato neomylnost je dána papeži a sboru biskupů ve spojení s papežem v otázkách víry a morálky.

Věříme, že i lidé, kteří zatím Krista nepoznali, buď proto, že se s jeho učením nikdy nesetkali, nebo jim bylo podáno tak nesprávně, že je nedokázali přijmout, ale touží po Boží dobrotě a lásce, milují Boha, jak jej poznávají, a žijí spravedlivě, budou také Bohem zachráněni, a to rovněž skrze církev, protože nikdo nemůže být přiveden k Bohu jinak, než skrze Krista, hlavu církve.

Věříme ve společenství svatých – tedy věříme se spojení mezi všemi Božími služebníky, členy Božího lidu, ať ještě žijí zde na zemi nebo již zemřeli, a u zemřelých, ať už jsou zcela u Boha v plné dokonalosti, nebo ještě dozrávají pro plné setkání s ním v očistci. Je to víra v moc Kristova zmrtvýchvstání, kterým byla smrt jednou provždy zničena jako mezník oddělující živé od mrtvých. Věříme, že díky Kristu máme všichni podíl na jeho vzkříšení, a proto nás smrt nemůže rozdělit. Vytváříme jedno společenství přátel, kteří si mohou navzájem pomáhat tím, že se jedni za druhé přimlouvají u Boha.

Ty, kteří dosáhli plné dokonalosti a jsou již v plném společenství s Bohem, nazýváme svatými a prokazujeme jim úctu. Zvláštní úctu mezi nimi prokazujeme Panně Marii, Matce Božího Syna. Její velikost spočívá v její nezměrné důvěře v Boha. Kristus ji z kříže ustanovil i za naši matku a proto se k ní s důvěrou utíkáme v našich potřebách.

Některé svaté církve za takové vyhlásila a mají svůj svátek některý den církevního roku. Ovšem o mnoha jiných nevíme, že jsou svatí, a tito neznámí svatí mají svůj svátek 1. listopadu. Také jim je zasvěcen náš kostel.

Člověk, který odchází z tohoto světa, sloužil Bohu, konal dobro a byl Boží prodlouženou rukou pro zvěstování a zhmotnění Boží lásky vůči svým bližním. Říkáme, že byl chrámem Ducha svatého. Proto mu náleží úcta i po smrti. Naznačujeme to obřadem posledního rozloučení u rakve, kdy rakev kropíme svěcenou vodou na připomenutí křtu zesnulého, jímž se stal Božím dítětem, a pak okuřování rakve, kterým připomínáme jeho královskou důstojnost, jíž se mu dostalo křtem.

Proto křesťan své zesnulé důstojně pohřbívá. Když se setká s pohřebním průvodem na ulici, zastaví se, otočí se čelem k rakvi a stojí, dokud jej rakev nemine. Muži při tom smeknou pokrývku hlavy. Jedeme-li autem a provoz to dovoluje, zůstaneme alespoň stát. Také má v úctě hřbitovy, hroby a ostatky zesnulých. Na druhé straně není pověřivý, nevěří, že by ho zesnulí chodili strašit nebo působili zvláštní znamení v domě, jako praskání zdí, netěsnost oken a dveří a podobně.

A protože věříme ve společenství svatých, tedy že si můžeme navzájem pomáhat přímluvou u Boha, pamatujeme na naše zesnulé v našich modlitbách a také je prosíme, aby se za nás přimlouvali u Boha.

Úkol pro mladší děti: Vyjádři obrázkem církev jako společenství Božího lidu.

Úkol pro starší děti: Napiš, jak chceš Bohu umožnit, aby skrze Tebe projevoval svou lásku Tvým bližním.

Podepsané úkoly odevzdejte při příští nedělní mši sv. na stůl s obětními dary vzadu v kostele.